Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 27. novembra 2012 *

„Odvolanie — Jazykový režim — Oznámenie o verejných výberových konaniach na prijatie administrátorov a asistentov — Uverejnenie v úplnom znení v troch úradných jazykoch — Jazyk skúšok — Výber druhého jazyka z troch úradných jazykov“

Vo veci C-566/10 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 2. decembra 2010,

Talianska republika, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato, splnomocnený zástupca, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Európska komisia, v zastúpení: J. Currall a J. Baquero Cruz, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci A. Dal Ferro, avvocato, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Litovská republika,

Helénska republika, v zastúpení: A. Samoni-Rantou, S. Vodina a G. Papagianni, splnomocnené zástupkyne, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

vedľajší účastníci konania v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts, predsedovia komôr A. Tizzano, M. Ilešič, A. Rosas (spravodajca), G. Arestis a J. Malenovský, sudcovia A. Borg Barthet, U. Lõhmus, C. Toader, J.-J. Kasel, M. Safjan a D. Šváby,

generálna advokátka: J. Kokott,

tajomník: A. Impellizzeri, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júna 2012,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 21. júna 2012,

* Jazyk konania: taliančina.

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Talianska republika sa svojím odvolaním domáha zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 13. septembra 2010, Taliansko/Komisia (T-166/07 a T-285/07, ďalej len „napadnutý rozsudok“), ktorým Všeobecný súd zamietol žaloby o neplatnosť podané Talianskou republikou, v ktorých sa domáhala zrušenia oznámení o verejných výberových konaniach EPSO/AD/94/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam na prijatie administrátorov (AD 5) v informačnej, komunikačnej a mediálnej oblasti (Ú. v. EÚ C 45 A, 2007, s. 3), EPSO/AST/37/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam na prijatie asistentov (AST 3) v komunikačnej a informačnej oblasti (Ú. v. EÚ C 45 A, 2007, s. 15), a EPSO/AD/95/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam na prijatie administrátorov (AD 5) v informačnej oblasti (knižnica/dokumentácia) (Ú. v. EÚ C 103 A, 2007, s. 7) (ďalej spoločne len „sporné oznámenia o výberových konaniach“).

Právny rámec

2 Články 1 až 6 nariadenia Rady (EHS) č. 1 z 15. apríla 1958 o používaní jazykov v Európskom hospodárskom spoločenstve (Ú. v. ES 17, s. 385; Mim. vyd. 01/001, s. 5), zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES) č. 1791/2006 z 20. novembra 2006 (Ú. v. EÚ L 363, s. 1, ďalej len „nariadenie č. 1“), stanovujú:

„*Článok 1*

Úradnými jazykmi a pracovnými jazykmi inštitúcií Únie sú angličtina, bulharčina, čeština, dánčina, estónčina, fínčina, francúzština, gréčtina, holandčina, írčina, lotyština, litovčina, maltčina, maďarčina, nemčina, poľština, portugalčina, rumunčina, slovenčina, slovinčina, španielčina, švédčina a taliančina.

Článok 2

Dokumenty, ktoré členský štát alebo osoba podliehajúca jurisdikcii členského štátu odošle orgánom Spoločenstva, môžu byť vyhotovené v ktoromkoľvek úradnom jazyku podľa výberu odosielateľa. Odpoveď sa vyhotoví v tom istom jazyku.

Článok 3

Dokumenty, ktoré orgány Spoločenstva odosielajú členskému štátu alebo osobe podliehajúcej jurisdikcii členského štátu, sa vyhotovia v jazyku tohto štátu.

Článok 4

Nariadenia a ostatné všeobecne uplatniteľné dokumenty budú vypracované v úradných jazykoch.

Článok 5

Úradný vestník Európskej únie sa uverejňuje v úradných jazykoch.

Článok 6

Orgány Spoločenstva môžu vo svojom rokovacom poriadku stanoviť, ktorý z jazykov sa má použiť v osobitných prípadoch.“

3 Článok 1d, článok 7 ods. 1 prvý pododsek, články 24a, 27, 28, článok 29 ods. 1 a článok 45 Služobného poriadku úradníkov Európskych spoločenstiev, zmeneného a doplneného nariadením Rady (ES, Euratom) č.°723/2004 z 22. marca 2004 (Ú. v. EÚ L 124, s. 1, ďalej len „služobný poriadok“), stanovujú:

„*Článok 1d*

„1. Pri uplatňovaní tohto Služobného poriadku je zakázaná akákoľvek diskriminácia na základe pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických znakov, jazyka, náboženského vyznania alebo viery, politického alebo iného názoru, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, pôvodu, pracovnej nespôsobilosti, veku, alebo sexuálnej orientácie.

…

6. Pri rešpektovaní zásady nediskriminácie a zásady proporcionality každé obmedzenie ich uplatňovania musí byť zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí byť zamerané na legitímne ciele všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky. Týmito cieľmi je možné ospravedlniť predovšetkým dojednanie povinnej vekovej hranice pre odchod do dôchodku a minimálnej vekovej hranice pre čerpanie starobného dôchodku.

…

Článok 7

1. Ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*], konajúci výlučne v záujme služby a bez ohľadu na štátnu príslušnosť, pridelí každého zamestnanca vymenovaním alebo preložením na pracovné miesto v jeho funkčnej skupine, ktoré zodpovedá jeho platovej triede.

…

Článok 24a

Spoločenstvo uľahčí takéto ďalšie vzdelávanie úradníkov, ktoré je zlučiteľné s riadnym fungovaním služby a v súlade s jeho vlastnými záujmami.

Toto vzdelávanie sa vezme do úvahy na účely ich povýšenia.

…

Článok 27

Cieľom prijatia nových úradníkov je zabezpečiť pre orgán služby úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti, prijatých na čo najširšom geografickom základe spomedzi štátnych príslušníkov členských štátov spoločenstiev.

Žiadne pracovné miesta sa nevyhradia pre štátnych príslušníkov určitého členského štátu.

…

Článok 28

Úradník môže byť vymenovaný len pod podmienkou, že:

…

f) predloží doklad o dôkladnej znalosti jedného z jazykov spoločenstiev a o uspokojivej znalosti ďalšieho jazyka spoločenstiev v rozsahu potrebnom na plnenie jeho povinností.

…

Článok 29

1. Pred obsadením voľného miesta v inštitúcii ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] najprv posúdi…

…

a potom sa riadi postupmi pre výberové konania na základe odborných predpokladov alebo skúšok, alebo odborných predpokladov a skúšok zároveň. Postup pri výberovom konaní určuje príloha III.

Tento postup sa môže vykonať aj na účely vytvorenia rezervy pre budúci nábor pracovných síl.

…

Článok 45

1. O povýšení rozhoduje podľa článku 6 ods. 2 ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*]. Vykonáva sa vymenovaním zamestnanca do nasledujúcej vyššej platovej triedy vo funkčnej skupine, do ktorej patrí. Povýšenie sa vykonáva výhradne výberom spomedzi zamestnancov, ktorí odpracovali aspoň dva roky vo svojej triede, po vyhodnotení porovnateľných zásluh zamestnancov, prichádzajúcich do úvahy pre povýšenie. Pri hodnotení porovnateľných zásluh ustanovujúci orgán [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] vezme do úvahy najmä správy o zamestnancoch, používanie iných jazykov pri plnení ich povinností než jazyka, o dôkladnej znalosti ktorého predložili dôkaz podľa článku 28 písm. f), a v prípade potreby aj úroveň nimi vykonávaných povinností.

2. Zamestnanci sú po prijatí do zamestnania povinní pred svojím prvým povýšením zamestnanci preukázať schopnosť pracovať v treťom jazyku spomedzi tých, ktoré sú uvedené v článku 314 Zmluvy o ES. Inštitúcie schvália po vzájomnej dohode spoločné pravidlá uplatňovania tohto odseku. Tieto pravidlá musia vyžadovať, aby zamestnanci mali prístup k vzdelávaniu v treťom jazyku a určiť podrobné postupy pre hodnotenie schopnosti zamestnancov pracovať v treťom jazyku podľa článku 7 ods. 2 písm. d) prílohy III.“

4 Článok 1 ods. 1 a 2, ako aj článok 7 prílohy III služobného poriadku stanovujú:

„*Článok 1*

1. Oznámenie o výberovom konaní vypracuje menovací výbor [menovací orgán – *neoficiálny preklad*] po porade so spoločným výborom.

Musí uvádzať:

a) charakter výberového konania (interné výberové konanie orgánu, interné výberové konanie orgánov, verejné výberové konanie, prípadne spoločné výberové konanie dvoch alebo viacerých orgánov);

b) typ výberového konania (či vychádza z kvalifikácie, alebo skúšok, alebo z kvalifikácie aj skúšok);

c) typ povinností a úloh spojených s obsadzovaným pracovným miestom a ponúkanou funkčnou skupinou a platovou triedou;

d) podľa článku 5 ods. 3 služobného poriadku diplomy a ostatné doklady o formálnej kvalifikácii alebo stupni praxe požadovanej pre obsadzované pracovné miesta;

e) ak vychádza výberové konanie zo skúšok, informáciu o ich type a o spôsobe hodnotenia;

f) v prípade potreby znalosť jazykov, požadovanú s ohľadom na špecifický charakter obsadzovaných pracovných miest;

g) v prípade potreby vekový limit a všetky predĺženia vekového limitu v prípade úradníkov spoločenstiev, ktorí ukončili najmenej jednoročnú službu;

h) termín uzávierky pre prihlášky;

i) všetky výnimky podľa článku 28 písm. a) služobného poriadku.

Oznámenie o spoločných verejných výberových konaniach jedného alebo viacerých orgánov vypracuje menovací orgán uvedený v článku 2 ods. 2 služobného poriadku po porade so spoločným výborom viacerých orgánov.

2. Oznámenie o verejných výberových konaniach sa uverejní v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev* najmenej mesiac pred termínom uzávierky pre prihlášky, a ak je to možné, najmenej dva mesiace pred dňom konania skúšok.

3. Všetky výberové konania sa vyhlásia v orgánoch všetkých troch Európskych spoločenstiev pri dodržaní rovnakých lehôt.

…

Článok 7

1. Inštitúcie po konzultácii s Výborom pre Služobný poriadok poveria Úrad pre výber zamestnancov [ďalej len „EPSO“], aby prijal potrebné opatrenia s cieľom zabezpečiť uplatňovanie jednotných noriem pri výberových konaniach na miesta zamestnancov Spoločenstiev a pri hodnotiacich a skúšobných postupoch uvedených v článkoch 45 a 45a Služobného poriadku.

2. [EPSO] plní tieto úlohy:

a) organizovať na žiadosť jednotlivých inštitúcií otvorené výberové konania [na žiadosť inštitúcie verejné výberové konania – *neoficiálny preklad*];

…

d) prevziať všeobecnú zodpovednosť za definovanie a organizáciu hodnotenia jazykových schopností s cieľom zabezpečiť harmonizované a jednotné plnenie požiadaviek článku 45 ods. 2 Služobného poriadku.

…“

5 EPSO bolo založené rozhodnutím Európskeho parlamentu, Rady, Komisie, súdneho dvora, dvora audítorov, hospodárskeho a sociálneho výboru, výboru regiónov a Európskeho ombudsmana 2002/620/ES z 25. júla 2002 (Ú. v. ES L 197, s. 53; Mim. vyd. 01/004, s. 46). Podľa článku 2 ods. 1 prvej vety tohto rozhodnutia EPSO vykonáva právomoci výberu delegované najmä v zmysle prílohy III

k služobnému poriadku na menovací orgán inštitúcií, ktoré prijali toto rozhodnutie. Článok 4 posledná veta rozhodnutia 2002/620 stanovuje, že odvolania v oblastiach upravených týmto rozhodnutím sa podávajú proti Európskej komisii.

6 Úloha EPSO je podrobnejšie upravená v článku 7 prílohy III služobného poriadku, ktorý bol doplnený nariadením č. 723/2004.

Okolnosti predchádzajúce sporu

7 Dňa 28. februára 2007 EPSO uverejnil oznámenia o verejných výberových konaniach EPSO/AD/94/07 a EPSO/AST/37/07, a to iba v anglickom, francúzskom a nemeckom vydaní *Úradného vestníka Európskej únie*, s cieľom vytvoriť na jednej strane rezervný zoznam na obsadenie voľných pracovných miest v inštitúciách pre administrátorov (AD 5) v oblasti informácií, komunikácie a médií a na druhej strane rezervný zoznam na obsadenie voľných pracovných miest v inštitúciách pre asistentov (AST 3) v oblasti komunikácie a informácií.

8 Dňa 8. mája 2007 EPSO uverejnil oznámenie o verejnom výberovom konaní EPSO/AD/95/07, a to iba v anglickom, francúzskom a nemeckom vydaní *Úradného vestníka Európskej únie*, s cieľom vytvoriť rezervný zoznam na obsadenie voľných pracovných miest administrátorov (AD 5) najmä v Európskom parlamente v oblasti informácií (knižnica/dokumentácia).

9 Bod I A sporných oznámení o výberových konaniach upravujúci podmienky pripustenia k vstupným testom pod názvom „Jazykové znalosti“ stanovuje, že všetci uchádzači musia mať dôkladnú znalosť jedného z úradných jazykov Únie (ďalej len „úradné jazyky“) ako hlavného jazyka a uspokojivú znalosť nemeckého, anglického alebo francúzskeho jazyka ako druhého jazyka, povinne odlišného od hlavného jazyka. V tomto bode sa okrem toho uvádzalo, že v záujme jasnosti a porozumenia textov všeobecného obsahu a akejkoľvek komunikácie medzi EPSO a uchádzačmi budú pozvánky na jednotlivé testy a skúšky, ako aj celá korešpondencia medzi EPSO, resp. sekretariátom výberovej komisie a uchádzačmi vyhotovené len v angličtine, vo francúzštine alebo v nemčine. V bode I B sporných oznámení o výberových konaniach sa navyše uvádzalo, že vstupné testy sa uskutočnia „v angličtine, francúzštine alebo nemčine (v [druhom] jazyku)“.

10 Bod II A sporných oznámení o výberových konaniach upravujúci náplň práce a podmienky zaradenia do výberových konaní pod názvom „Jazykové znalosti“ stanovoval, že na pripustenie k písomným skúškam musia mať uchádzači dôkladnú znalosť jedného z úradných jazykov ako hlavného jazyka a uspokojivú znalosť nemeckého, anglického alebo francúzskeho jazyka ako druhého jazyka, povinne odlišného od hlavného jazyka. Bod II B sporných oznámení o výberových konaniach navyše stanovoval, že písomné skúšky sa uskutočnia „v angličtine, francúzštine alebo nemčine (v [druhom] jazyku…)“.

11 EPSO 20. júna a 13. júla 2007 uverejnil v *Úradnom vestníku Európskej únie* (C 136 A, s. 1, a C 160, s. 14) dve zmeny a doplnenia sporných oznámení o výberových konaniach vo všetkých jazykových zneniach. V zmene uverejnenej 20. júna 2007 bolo uvedené, že vo výberovom konaní EPSO/AD/94/07 musia mať uchádzači ukončené vysokoškolské vzdelanie s dĺžkou trvania tri roky v danej oblasti, t. j. v oblasti informácií, komunikácie a médií, alebo akékoľvek ukončené vysokoškolské vzdelanie s dĺžkou trvania tri roky a následne aspoň tri roky odbornej praxe vo sfére, ktorá je vzhľadom na dané činnosti relevantná. Zároveň bolo v súvislosti s výberovým konaním EPSO/AST/37/07 uvedené, že v závislosti od druhu kvalifikácie uchádzača sa vyžaduje odborná prax s dĺžkou trvania 3 alebo 6 rokov. V zmene uverejnenej 13. júla 2007 bolo uvedené, že vo výberovom konaní EPSO/AD/95/07 uchádzači musia mať ukončené vysokoškolské štúdium v oblasti informácií (knihovníctvo/dokumentácia) v dĺžke troch rokov alebo ukončené vysokoškolské štúdium a odbornú spôsobilosť v tejto oblasti a že sa nevyžaduje prax v danej oblasti. Okrem toho uvedené dve zmeny a doplnenia výslovne odkazovali na úplné

znenie sporných oznámení o výberových konaniach uverejnené vo vydaní úradného vestníka v angličtine, vo francúzštine a v nemčine a určili novú lehotu na podávanie prihlášok do sporných výberových konaní.

Žaloby pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

12 Žalobou doručenou do kancelárie Súdu prvého stupňa 8. mája 2007 Talianska republika podala žalobu smerujúcu k zrušeniu oznámení o výberových konaniach EPSO/AD/94/07 a EPSO/AST/37/07. Litovská republika vstúpila do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Talianskej republiky v tejto veci zaregistrovanej pod číslom T-166/07.

13 Žalobou doručenou do kancelárie Súdu prvého stupňa 18. júla 2007 Talianska republika podala žalobu smerujúcu k zrušeniu oznámenia o výberovom konaní EPSO/AD/95/07. Helénska republika vstúpila do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Talianskej republiky v tejto veci zaregistrovanej pod číslom T-285/07.

14 Uznesením z 9. novembra 2009 boli veci T-166/07 a T-285/07 spojené na účely ústnej časti konania a vyhlásenia rozsudku.

15 Talianska republika v podstate namieta v prvom rade neuverejnenie sporných oznámení o výberových konaniach v *Úradnom vestníku Európskej únie* v úplnom znení v iných úradných jazykoch než v angličtine, vo francúzštine a v nemčine a v druhom rade svojvoľné obmedzenie sa len na tri jazyky pri výbere druhého jazyka pre účasť na sporných výberových konaniach, pre komunikáciu s EPSO a pre priebeh skúšok.

16 Po zamietnutí návrhu na zastavenie konania, ktorý podala Komisia, Všeobecný súd po prvé preskúmal žalobný dôvod založený na porušení článku 290 ES a po druhé sa zaoberal žalobným dôvodom založeným na porušení článkov 1, 4, 5 a 6 nariadenia č. 1. Po tretie sa vyjadril k žalobnému dôvodu založenému na porušení zásady zákazu diskriminácie, zásady proporcionality a zásady mnohojazyčnosti. Tento žalobný dôvod pozostávajúci z dvoch častí sa v prvej časti týka súladu uverejnenia sporných oznámení o výberových konaniach v *Úradnom vestníku Európskej únie* v úplnom znení len v angličtine, vo francúzštine a v nemčine s týmito tromi zásadami. Druhá časť tohto žalobného dôvodu sa týka súladu výberu druhého jazyka z týchto troch jazykov pre účasť na sporných výberových konaniach, pre komunikáciu s EPSO a pre priebeh skúšok s týmito zásadami. Po štvrté Všeobecný súd preskúmal žalobný dôvod založený na porušení zásady ochrany legitímnej dôvery s cieľom preveriť, či uverejnenie sporných oznámení o výberových konaniach v *Úradnom vestníku Európskej únie* porušuje túto zásadu v miere, v akej je v rozpore s ustálenou praxou uplatňovanou až do júla 2005, ktorá spočívala vo vypracovaní a uverejnení oznámení o výberových konaniach v *Úradnom vestníku Európskej únie* vo všetkých úradných jazykoch v úplnom znení. Napokon Všeobecný súd preskúmal žalobné dôvody založené na nedostatku odôvodnenia sporných oznámení o výberových konaniach a zneužití právomoci.

17 Všeobecný súd zamietol všetky žalobné dôvody a v dôsledku toho zamietol aj žaloby o neplatnosť.

Návrhy účastníkov v odvolacom konaní

18 Talianska republika navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok,

— rozhodol priamo vo veci samej a zrušil sporné oznámenia o výberových konaniach,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

19 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

— odvolanie zamietol,

— zaviazal Taliansku republiku na náhradu trov konania.

20 Helénska republika navrhuje, aby Súdny dvor v zmysle jej vyjadrenia k odvolaniu zrušil rozsudok Všeobecného súdu z 13. septembra 2010 vo veciach T-166/07 a T-285/07.

21 Litovská republika nepredložila vyjadrenie k odvolaniu.

O odvolaní

22 Odvolanie je založené na siedmich odvolacích dôvodoch.

Argumentácia účastníkov konania

Prvý odvolací dôvod

23 Prvý odvolací dôvod je založený na porušení článku 290 ES a článku 6 nariadenia č. 1.

24 Týka sa bodov 41 a 42 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd rozhodol, že sporné oznámenia o výberových konaniach neporušujú článok 290 ES, keďže ich Komisia prijala na základe právomoci, ktorú inštitúciám a orgánom Spoločenstva priznáva článok 6 nariadenia č. 1, ktorý výslovne inštitúciám umožňuje stanoviť spôsob používania jazykov vo svojich rokovacích poriadkoch. Predovšetkým na základe odkazu na bod 48 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, ktorá viedla k vydaniu rozsudku z 15. marca 2005, Španielsko/Eurojust (C-160/03, Zb. s. I-2077), a na tam citovanú judikatúru, Všeobecný súd v uvedených bodoch rozhodol, že inštitúciám treba priznať istú funkčnú autonómiu pri výkone ich právomoci, ktorá im je zverená na základe článku 6 nariadenia č. 1 s cieľom zaistiť ich riadne fungovanie.

25 Talianska republika uvádza, že Všeobecný súd porušil článok 290 ES a článok 6 nariadenia č. 1 tým, že uznal právomoc Komisie prijať sporné oznámenia, aj keď po prvé Komisia nikdy neprijala rokovací poriadok s cieľom stanoviť spôsob uplatňovania nariadenia č. 1, po druhé oznámenie o výberovom konaní nie je rokovacím poriadkom a po tretie Komisia prostredníctvom EPSO chce plniť úlohu prináležiacu Rade tým, že v administratívnej praxi rozhoduje o jazykovom režime v dôležitej oblasti, a to vo výberových konaniach týkajúcich sa prístupu ku kariére v administratíve Únie.

26 Helénska republika odkazom na rozsudok Súdu pre verejnú službu Európskej únie z 15. júna 2010, Pachtitis/Komisia (F-35/08), ktorý v čase predloženia vyjadrenia Helénskej republiky k žalobe bol napadnutý odvolaním Komisie, ktoré bolo zamietnuté rozsudkom Všeobecného súdu zo 14. decembra 2011, Komisia/Pachtitis (T-361/10 P, Zb. s. II-8225), zdôrazňuje, že EPSO nemá právomoc určiť jazyk výberového konania nielen z dôvodu, že by to znamenalo určenie jazykového režimu inštitúcie, ktoré patrí do právomoci Rady, ale aj preto, že jazyky sú „obsahom skúšok“ a súčasťou znalostí, ktoré posudzuje výberová komisia. Spochybňuje existenciu „funkčnej autonómie“ uvedenej v bode 41 napadnutého rozsudku, ktorá sa opiera o článok 6 nariadenia č. 1 a ktorú inštitúciám priznal Všeobecný súd. Domnieva sa, že nariadenie sa využíva na obchádzanie jednomyseľného hlasovania, ktoré požaduje článok 290 ES.

27 Komisia sa domnieva, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia. Pripomína, že potreba priznať inštitúciám istú funkčnú autonómiu vyplýva z judikatúry Súdneho dvora. Všeobecný súd teda správne rozhodol, že oznámenia o výberových konaniach sú prejavom tejto právomoci samostatnej organizácie. Skutočnosť, že Komisia neprijala ustanovenia rokovacieho poriadku v zmysle článku 6 nariadenia č. 1, nie je relevantná, pretože toto ustanovenie je len prejavom oveľa širšej právomoci samostatnej organizácie.

Druhý odvolací dôvod

28 Druhý odvolací dôvod je založený na porušení článku 1 a článkov 4 až 6 nariadenia č. 1.

29 Tento dôvod sa týka bodov 52 až 57 napadnutého rozsudku. Všeobecný súd v bode 52 tohto rozsudku, v ktorom citoval predovšetkým bod 60 rozsudku z 5. októbra 2005, Rasmussen/Komisia (T-203/03, Zb. VS s. I-A-279 a II-1287), pripomenul ustálenú judikatúru, podľa ktorej „nariadenie č. 1 nie je uplatniteľné na vzťahy medzi inštitúciami a ich úradníkmi a zamestnancami, keďže stanovuje výlučne jazykový režim uplatniteľný medzi inštitúciami a členským štátom alebo osobou podliehajúcou jurisdikcii jedného z členských štátov“. V bode 53 tohto rozsudku, v ktorom odkazoval najmä na bod 13 rozsudku zo 7. februára 2001, Bonaiti Brighina/Komisia (T-118/99, Zb. VS s. I-A-25 a II-97), Všeobecný súd konštatoval, že „na úradníkov a iných zamestnancov Spoločenstiev, ako aj uchádzačov o takéto miesta sa vzťahuje iba jurisdikcia Spoločenstva“ a že okrem iného „článok 6 nariadenia č. 1 výslovne umožňuje inštitúciám upraviť spôsob uplatnenia jazykového režimu vo svojich rokovacích poriadkoch“. V bode 54 napadnutého rozsudku odôvodnil prirovnanie úradníkov a iných zamestnancov Spoločenstiev k uchádzačom o takéto miesta v oblasti uplatniteľného jazykového režimu „skutočnosťou, že títo uchádzači vstupujú do vzťahu s inštitúciou výlučne na účely získania miesta úradníka alebo zamestnanca, pre ktoré sú nevyhnutné určité jazykové znalosti, ktoré možno vyžadovať relevantnými ustanoveniami práva Spoločenstva na obsadenie dotknutého miesta“. Na základe toho dospel v bodoch 55 a 56 tohto rozsudku k záveru, že „články 1, 4 a 5 nariadenia č. 1 sa neuplatnia na sporné oznámenia o výberových konaniach“ a že „výber jazyka, v ktorom je uverejnené oznámenie, patrí… do zodpovednosti inštitúcií“.

30 Talianska republika opätovne zdôrazňuje, že Komisia neprijala rokovací poriadok v zmysle článku 6 nariadenia č. 1. Talianska republika navyše tvrdí, že oznámenie o výberovom konaní je všeobecne záväzným dokumentom v zmysle článku 4 nariadenia č. 1, pretože môže vzbudiť záujem všetkých občanov Spoločenstiev, a že v každom prípade oznámenie je osobitným predpisom výberového konania. Uvedené potvrdzuje článok 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku, ktorý požaduje uverejnenie oznámení o výberových konaniach v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*. Tento členský štát napokon spochybňuje prirovnanie uchádzačov výberového konania k úradníkom a iným zamestnancom a zdôrazňuje, že uchádzač je občan Únie, ktorý má základné verejné subjektívne právo na prístup k pracovným miestam vo verejnej službe Únie, a že ak požiada o účasť na výberovom konaní, aby mohol byť prijatý do inštitúcie, je nevyhnutne mimo tejto inštitúcie.

31 Helénska republika tvrdí, že existuje rozpor medzi bodmi 41 a 42 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd dospel k záveru, že sporné oznámenia o výberových konaniach boli prijaté na základe právomoci priznanej inštitúciám článkom 6 nariadenia č. 1, a bodmi 52 až 58 tohto rozsudku, ktorými Všeobecný súd zamietol žalobný dôvod založený na porušení článku 1 a článkov 4 až 6 nariadenia č. 1, z dôvodu, že sa nariadenie neuplatňuje na vzťahy medzi inštitúciami Únie a ich úradníkmi. Podľa Helénskej republiky je buď nariadenie č. 1 uplatniteľné a v takomto prípade je článok 6 relevantný, alebo je toto nariadenie neuplatniteľné. Okrem toho uvádza, že bod 60 citovaného rozsudku Rasmussen je jednoduchým tvrdením, ktoré nie je odôvodnené a ktoré sa opakovaným uvádzaním stalo ustálenou judikatúrou.

32 Komisia tvrdí, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, najmä v súvislosti s prirovnaním uchádzačov výberových konaní k úradníkom v činnej službe. Takáto zásada sa vyskytuje aj v judikatúre Súdneho dvora pri odôvodnení uplatnenia konaní podľa služobného poriadku úradníkov na tých, ktorí si uplatňujú nárok na také postavenie. Okrem toho oznámenie o výberovom konaní definovalo pravidlá uplatňované na osoby, ktoré sa uchádzajú o miesto, pravidlá, ktoré vyjadrujú výlučne záujem služby, a teda interné potreby inštitúcie. Takéto oznámenie teda nemôže byť všeobecne záväzným predpisom.

33 Komisia zdôrazňuje, že príloha III služobného poriadku ukladá povinnosti vzhľadom na zabezpečenie rovnosti prístupu k informáciám a nestanovuje formálne jazykové požiadavky pre „externý“ režim, t. j. pre vzťahy medzi inštitúciami a vonkajším svetom.

Tretí odvolací dôvod

34 Tretí odvolací dôvod je založený na porušení zásady zákazu diskriminácie, zásady proporcionality a zásady mnohojazyčnosti a konkrétnejšie na porušení článku 12 ES, článku 22 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“), článku 6 ods. 3 EÚ, článku 5 nariadenia č. 1, článku 1 ods. 2 a 3, prílohy III služobného poriadku a napokon článku 230 ES.

35 Týka sa bodov 72 až 91 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd rozhodol o prvej časti žalobného dôvodu, ktorý sa týka uverejnenia sporných oznámení o výberových konaniach v *Úradnom vestníku Európskej únie* v angličtine, vo francúzštine a v nemčine, ako aj o uverejnení zmien a doplnení týchto oznámení o výberových konaniach v tomto vestníku vo všetkých úradných jazykoch.

36 V bode 72 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, „že žiadne ustanovenie ani žiadna zásada práva Spoločenstva neukladá povinnosť, aby sa uverejňovanie oznámení o výberových konaniach systematicky vykonávalo v úradnom vestníku vo všetkých úradných jazykoch“. V bode 74 tohto rozsudku však pripomenul, že „hoci má administratíva právo prijať opatrenia, ktoré sa jej zdajú vhodné, s cieľom upraviť určité aspekty postupu prijímania zamestnancov, tieto opatrenia nemajú viesť k diskriminácii založenej na jazyku medzi uchádzačmi o určené pracovné miesto“. V bode 84 tohto rozsudku Všeobecný súd konštatoval, „že sporné oznámenia o výberových konaniach boli v úplnom znení uverejnené len v angličtine, francúzštine a nemčine“. V bode 85 tohto rozsudku však uviedol, že dve zmeny a doplnenia uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* vo všetkých úradných jazykoch stručne informovali verejnosť o existencii a obsahu sporných oznámení o výberových konaniach, pričom v súvislosti s ich úplným znením odkazovali na anglické, francúzske alebo nemecké znenie, „a teda naprávali neuverejnenie sporných oznámení o výberových konaniach v úradnom vestníku vo všetkých úradných jazykoch“. Všeobecný súd z tohto dôvodu dospel v bode 90 napadnutého rozsudku k záveru, že „uverejnenie sporných oznámení o výberových konaniach v úplnom znení len v troch jazykoch a následné súhrnné uverejnenie zmien a doplnení týchto oznámení v úradnom vestníku vo všetkých úradných jazykoch nie je diskrimináciou založenou na jazyku uchádzačov, ktorá je v rozpore s článkom 12 ES, a nie je ani porušením článku 6 ods. 3 EÚ, ktorý uvádza iba to, že Únia rešpektuje národné identity, a neporušuje ani článok 22 Charty, ktorá navyše nemá záväznú právnu silu“.

37 Talianska republika tvrdí, že tým, že Všeobecný súd zohľadnil zmeny a doplnenia oznámení o výberových konaniach, porušil článok 230 ES, pretože zákonnosť aktu sa musí posudzovať z hľadiska znenia v čase, keď bol akt prijatý. Okrem toho tvrdí, že v každom prípade uverejnenie zmien a doplnení neumožňuje napraviť neuverejnenie oznámení vo všetkých úradných jazykoch.

38 Podľa Talianskej republiky úvaha Všeobecného súdu je postihnutá tautológiou v rozsahu, v akom predpokladá znalosť troch jazykov, z dôvodu, že oznámenia počítajú len s týmito tromi jazykmi. Bolo by vhodné presne odôvodniť obmedzenie len na tri jazyky, ako aj diskrimináciu, ktorá z toho vyplýva.

39 Helénska republika zároveň tvrdí, že oznámenia o výberových konaniach by mali byť uverejnené vo všetkých úradných jazykoch, a spochybňuje skutočnosť, že uverejnenie zmien a doplnení napravilo pôvodné pochybenie.

40 Komisia uvádza, že tvrdenia uvedené v predmetnom odvolacom dôvode nespochybňujú odôvodnenia Všeobecného súdu v bodoch 72, 73 až 76 ani v bodoch 79 až 81 napadnutého rozsudku, ktoré podľa nej postačujú na odôvodnenie výroku tohto rozsudku. V každom prípade oznámenie o výberovom konaní musí uvádzať požiadavky stanovené v služobnom záujme s cieľom zabrániť tomu, aby sa osoby nespĺňajúce kvalifikáciu zbytočne neuchádzali o miesto. Komisia uvádza, že Všeobecný súd správne odôvodnil záver, ku ktorému dospel, podľa ktorého nie je povinnosťou inštitúcie uverejniť oznámenia o výberových konaniach vo všetkých úradných jazykoch, ale musí zabezpečiť, aby zvolený spôsob uverejnenia nespôsoboval diskrimináciu medzi uchádzačmi.

Štvrtý odvolací dôvod

41 Štvrtý odvolací dôvod je založený na porušení pravidiel zákazu diskriminácie na základe jazyka, článkov 1 a 6 nariadenia č. 1 a článku 1d ods. 1 a 6, článku 27 druhého odseku a článku 28 písm. f) služobného poriadku.

42 Štvrtý odvolací dôvod sa týka bodov 93 až 105 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd rozhodol o časti žalobného dôvodu týkajúceho sa výberu druhého jazyka spomedzi troch jazykov na účely účasti na sporných výberových konaniach, celej komunikácie s EPSO a priebehu skúšok a dospel v bode 105 k záveru, že žalobný dôvod založený na porušení zásady zákazu diskriminácie, zásady proporcionality a zásady mnohojazyčnosti treba ako celok zamietnuť.

43 Opierajúc sa o návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Poiares Maduro vo veci, ktorá viedla k vydaniu už citovaného rozsudku Španielsko/Eurojust, Všeobecný súd v bode 93 napadnutého rozsudku pripomenul, „že riadne fungovanie inštitúcií a orgánov Spoločenstva môže objektívne odôvodniť obmedzený výber jazykov vnútornej komunikácie“. V bode 94 tohto rozsudku zároveň uviedol, že výber jedného alebo viacerých úradných jazykov na vnútornej úrovni nemôže obmedziť rovný prístup občanov Únie k pracovným miestam, ktoré ponúkajú inštitúcie a orgány Spoločenstva. V bode 95 tohto rozsudku však konštatoval, „že každý uchádzač zúčastnený na predmetných výberových konaniach, ktorý má jazykové schopnosti vyžadované spornými oznámeniami o výberových konaniach, mohol mať za rovnakých podmienok prístup ku konaniam a zúčastniť sa na postupoch prijímania pracovníkov“. V bode 99 napadnutého rozsudku Všeobecný súd uviedol, že „Talianska republika neuviedla nič konkrétne, čo by spochybnilo relevantnosť jazykových znalostí, ktoré sú požadované v sporných oznámeniach o výberových konaniach, a v dôsledku toho Talianska republika nemôže tvrdiť, že táto požiadavka nemôže byť objektívne v súlade s potrebami služby“. Všeobecný súd zároveň v tomto bode uviedol, že pôvodné neuverejnenie oznámenia vo všetkých úradných jazykoch neznevýhodnilo uchádzačov, ktorých hlavným jazykom nie je angličtina, francúzština alebo nemčina, pretože dve zmeny a doplnenia uverejnené neskôr opätovne otvorili lehotu na podanie prihlášok do predmetných výberových konaní. Napokon v bode 101 tohto rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že ak oblasti, na ktoré sa sporné oznámenia o výberových konaniach vzťahujú, vyžadujú značnú variabilnosť jazykových znalostí, skutočnosť, že hlavným jazykom, ktorého dôkladnú znalosť tieto oznámenia vyžadujú, môže byť akýkoľvek z úradných jazykov, postačuje na zabezpečenie značnej variabilnosti jazykových znalostí pri prijímaní uchádzačov v zmysle týchto oznámení.

44 V tomto odvolacom dôvode Talianska republika tvrdí, že akceptácia len troch úradných jazykov ako druhého jazyka pre celú komunikáciu s EPSO, ako aj pre priebeh skúšok výberového konania je diskrimináciou na základe jazyka jednak z hľadiska iných jazykov, ktoré sa nepripúšťajú ako druhý jazyk, ale jednak aj z hľadiska štátnych príslušníkov členských štátov, ktorí ovládajú iný druhý úradný jazyk, než sú tri vybrané jazyky. Talianska republika tvrdí, že možnosť inštitúcií určiť spôsob

používania jazykov vo svojich rokovacích poriadkoch sa vzťahuje len na vnútorné fungovanie inštitúcií, ale nevzťahuje sa na priebeh externých výberových konaní a že v každom prípade žiadna inštitúcia neprijala v tejto súvislosti nijaké ustanovenia.

45 Tento členský štát navyše tvrdí, že z hľadiska zásady zákazu vyhradzovať pracovné miesta štátnym príslušníkom určitého členského štátu, zakotvenej v článku 27 druhom odseku služobného poriadku, obmedzenia používania jazykov v rámci inštitúcií treba považovať za výnimky, ktoré musia byť riadne odôvodnené. Navyše článok 28 služobného poriadku spresňuje, že za druhý jazyk si možno vybrať ktorýkoľvek z jazykov Únie, a v tejto súvislosti neupravuje zvýhodnené postavenie pre nijaký z nich. Tento členský štát z toho dedukuje, že vybrané jazyky musia byť čo najneutrálnejšie vo vzťahu k hľadaným kvalifikáciám, čo predpokladá výber akéhokoľvek jazyka Únie. Podľa Talianskej republiky správny výklad článku 28 písm. f) služobného poriadku musí viesť k záveru, že na posúdenie potrebných odborných kvalifikácií pre úspešný výber, ktorý bude efektívny a nebude diskriminačný, nemajú rozhodujúci vplyv jazykové znalosti uchádzača. Tento výklad potvrdzuje článok 1 prílohy III služobného poriadku, v ktorom sa uvádza, že oznámenie o výberovom konaní musí uvádzať v prípade potreby znalosť jazykov, požadovanú s ohľadom na špecifický charakter obsadzovaných pracovných miest. Obmedzenia stanovené v tomto ustanovení sú jednoducho len možnosťami. Musia byť v oznámení odôvodnené a musia sa opierať o „potrebu na plnenie povinností“ a o „špecifický charakter obsadzovaných pracovných miest“. Sporné oznámenia však tieto pravidlá nedodržali.

46 Talianska republika spochybňuje tvrdenie Všeobecného súdu v bodoch 98 a 99 napadnutého rozsudku, že Talianska republika nepreukázala, že výber z troch jazykov ako jazykov priebehu skúšok je neprimeraný z hľadiska cieľa predmetných výberových konaní. Talianska republika tvrdí, že dôkazné bremeno nenesie ona, ale Komisia, pretože táto inštitúcia sa dovoláva výnimky uvedenej v ustanoveniach, ktoré upravujú, že všetky jazyky Spoločenstva sú úradnými a pracovnými jazykmi.

47 Talianska republika nepopiera relevantnosť vnútorných organizačných potrieb, ba dokonca praxe inštitúcií. Domnieva sa však, že ak sa táto relevantnosť prejavuje vo forme obmedzení možností jazykového vyjadrovania sa európskych štátnych príslušníkov, treba sa jej dovolávať v rámci transparentných a primeraných pravidiel. Inštitúcie by mali spresniť povahu potrieb, ktoré môžu viesť k jazykovým obmedzeniam nielen v rámci inštitúcií, ale *a fortiori* vo výberových konaniach – ktoré jednoducho nespadajú do interných záležitostí inštitúcií –, ako aj procesné postupy, na základe ktorých možno uložiť takéto obmedzenia. Podľa tohto členského štátu výkon diskrečnej právomoci založenej len na relevancii údajnej skutočnej praxe – bez toho, aby bol známy jej rozsah a kritériá – nie je prípustný.

48 Komisia zdôrazňuje, že Talianska republika nespochybňuje existenciu objektívnej potreby inštitúcií, ktorá odôvodňuje obmedzenie výberu druhého jazyka výberového konania na tri určené úradné jazyky. Pripomína, že tieto potreby uznala judikatúra (rozsudok z 5. apríla 2005, Hendrickx/Rada, T-376/03, Zb. VS s. I-A-83 a II-379). Napokon tvrdí, že konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 95 napadnutého rozsudku, že „každý uchádzač predmetných výberových konaní, ktorý má jazykové znalosti požadované spornými oznámeniami o výberových konaniach, sa mohol za rovnakých podmienok prihlásiť a zúčastniť na konaniach na účely prijatia“, je skutkovým konštatovaním, ktoré v odvolacom konaní nemôže Súdny dvor preskúmať.

Piaty odvolací dôvod

49 Piaty odvolací dôvod je založený na porušení článku 6 ods. 3 EÚ, ktorý definuje zásadu ochrany legitímnej dôvery ako základné právo vyplývajúce zo spoločných ústavných tradícií členských štátov.

50 Tento dôvod sa týka bodov 110 až 115 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd zamietol žalobný dôvod týkajúci sa porušenia tejto zásady. Všeobecný súd predovšetkým v bode 110 tohto rozsudku rozhodol, že „nikto sa nemôže dovolávať porušenia tejto zásady, pokiaľ mu administratíva neposkytla presné záruky“, a v bode 112 tohto rozsudku rozhodol, „že samotná prax… sa nerovná presným, bezpodmienečným a súhlasným údajom“ v zmysle judikatúry.

51 Talianska republika tvrdí, že popretím existencie legitímnej dôvery z dôvodu neposkytnutia nijakej záruky bez toho, aby sa zohľadnil dosah praxe uplatňovanej počas mnohých desiatok rokov, ktorej existenciu konštatoval samotný Všeobecný súd, tento súd porušil zásadu legitímnej dôvery. Nepredvídateľná a neodôvodnená zmena orientácie v prospech trojjazyčnosti môže diskriminovať tie osoby, ktoré rozumne očakávali prístup k európskej kariére na základe iných jazykových znalostí, ktoré až doteraz boli v plnej miere uznávané.

52 Komisia sa domnieva, že Všeobecný súd sa v tejto súvislosti nedopustil nesprávneho právneho posúdenia.

Šiesty odvolací dôvod

53 Šiesty odvolací dôvod je založený na porušení článku 253 ES, ktorý sa týka povinnosti odôvodniť akty.

54 Tento dôvod sa vzťahuje na body 125 a 126 napadnutého rozsudku. V bode 125 tohto rozsudku Všeobecný súd pripomenul, „že podstatnou úlohou oznámenia o výberovom konaní je informovať dotknuté osoby čo možno najpresnejšie o podmienkach, ktoré sú požadované na obsadenie voľného miesta, o ktoré ide, takým spôsobom, aby mohli jednak posúdiť, či je z ich strany vhodné podať prihlášku a jednak aké doklady sú dôležité pre prácu výberovej komisie, a teda musia byť pripojené k prihláške“. V bode 126 tohto rozsudku sa Všeobecný súd domnieval, že „nie je povinnosťou administratívy v sporných oznámeniach o výberových konaniach odôvodniť výber troch jazykov, ktoré sa môžu použiť ako druhý jazyk pre účasť na výberových konaniach a skúškach, pretože je zrejmé, že [tento výber] je v súlade s jej internými potrebami“.

55 Talianska republika tvrdí, že Všeobecný súd si zamenil úlohu oznámení o výberových konaniach s ich odôvodnením. Oznámenia uplatnili možnosti jazykových obmedzení, ktoré poskytuje služobný poriadok úradníkov, a z tohto dôvodu by mali uvádzať presný funkčný vzťah medzi typom úloh, ktoré sa majú plniť, resp. potrebami služby a jazykovými obmedzeniami stanovenými vo výberovom konaní. Bez akejkoľvek zmienky o existencii a povahe údajných „interných potrieb“ nie je možné, aby súd a adresát aktu vykonal kontrolu výberu, ktorý uskutočnila Komisia. Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že odôvodnenie vzťahujúce sa na potreby služby možno odvodiť z existencie reštriktívnych ustanovení v oznámení.

56 Komisia pripomína, že potreba odôvodnenia závisí od povahy a účelu predmetného aktu. Vo veci samej nejde o právne záväzné akty, ale akty informatívneho charakteru, t. j. výzvy na účasť na výberových konaniach. Domnieva sa, že Všeobecný súd v bode 126 napadnutého rozsudku zjavne správne dospel k záveru, že sa nevyžaduje odôvodnenie výberu troch použiteľných jazykov.

Siedmy odvolací dôvod

57 Siedmy odvolací dôvod je založený na porušení hmotnoprávnych predpisov vzťahujúcich sa na povahu a účel oznámení o výberových konaniach a najmä článkov 1d ods. 1 a 6, článku 28 písm. f) a článku 27 druhého odseku služobného poriadku.

58 Tento dôvod sa týka bodov 128 až 135 napadnutého rozsudku, v ktorých Všeobecný súd rozhodol najmä o tom, že EPSO sa nedopustil zneužitia právomoci, pretože EPSO nepoužil jazykový režim výberových konaní na iné účely, ako sú jeho vymedzené úlohy. Talianska republika spochybňuje

bod 133 tohto rozsudku, v ktorom Všeobecný súd uviedol, že „výberová komisia je viazaná oznámením o výberovom konaní a najmä podmienkami prijatia stanovenými v tomto oznámení“, ako aj bod 134 tohto rozsudku, v ktorom Všeobecný súd dospel k záveru, že „nemožno EPSO vytýkať, že v sporných oznámeniach o výberových konaniach definoval jazykové požiadavky ako podmienky prijatia, resp. vylúčenia určitých potenciálnych uchádzačov, a najmä, že spôsobmi uverejnenia prakticky znemožnil určitým záujemcom zúčastniť sa na predmetných výberových konaniach, keďže nespĺňali uvedené jazykové požiadavky“.

59 Podľa Talianskej republiky jazykové požiadavky sa líšia od požiadaviek odbornosti. Jazykové požiadavky musí v priebehu výberového konania preverovať výberová komisia a nie predtým orgán, ktorý vydal oznámenie o výberovom konaní. Vopred stanovené jazykové obmedzenia, t. j. jazykové obmedzenia uvedené v oznámení o výberovom konaní, by boli prípustné len v prípade, ak by boli podmienené preukázanými služobnými potrebami. Vo veci samej však Komisia v sporných oznámeniach o výberových konaniach nešpecifikovala minimálne jazykové požiadavky, ktoré by odôvodňovali obmedzenia, hoci zároveň tvrdí, ako vyplýva z bodu 134 napadnutého rozsudku, že tieto obmedzenia „prakticky boli prekážkou účasti zainteresovaných osôb na predmetných výberových konaniach“, keďže nespĺňali reštriktívne jazykové požiadavky stanovené v oznámeniach. Tento členský štát z toho vyvodil záver, že tým, že Všeobecný súd rozhodol, že výberovej komisii neprináleží posudzovať jazykové znalosti uchádzačov z dôvodu, že orgán, ktorý vydal oznámenie, mohol uskutočniť predbežný výber záujemcov na čisto jazykovom základe, Všeobecný súd porušil vyššie uvedené ustanovenia a zásadu, z ktorej tieto ustanovenia vychádzajú, že oznámenia o výberových konaniach musia čo najširším spôsobom umožniť preverenie existencie potrebných jazykových znalostí pre obsadenie pracovných miest v inštitúciách.

60 Komisia uvádza, že Talianska republika opätovne uvádza tvrdenie uplatnené už v iných odvolacích dôvodoch a odkazuje na vlastné odpovede k týmto dôvodom. Znova pripomína, že Talianska republika nespochybnila aktuálnu skutočnú situáciu v inštitúciách týkajúcu sa používania určitých jazykov s cieľom uľahčiť internú komunikáciu.

Posúdenie Súdnym dvorom

61 Treba jednak spoločne preskúmať tri prvé odvolacie dôvody týkajúce sa uverejnenia sporných oznámení o výberových konaniach a jednak spoločne preskúmať štyri posledné odvolacie dôvody týkajúce sa určenia angličtiny, francúzštiny a nemčiny za druhý jazyk ako jazyk komunikácie s EPSO a ako jazyk skúšok výberových konaní.

O prvých troch odvolacích dôvodoch týkajúcich sa uverejnenia oznámení o výberových konaniach

62 Podľa článku 1 prílohy III služobného poriadku oznámenie o výberovom konaní vypracuje po porade so spoločným výborom menovací orgán inštitúcie, ktorá organizuje výberové konanie, pričom musí uviesť určité informácie o výberovom konaní. Od prijatia rozhodnutia 2002/620 právomoci výberu zverené najmä v tejto prílohe menovacím orgánom inštitúcií, ktoré prijali toto rozhodnutie, vykonáva EPSO.

63 Dve ustanovenia sa v uvedenom odvolaní uvádzali ako ustanovenia, ktoré nariaďujú uverejnenie sporných oznámení o výberových konaniach vo všetkých úradných jazykoch, a to článok 4 nariadenia č. 1, ako aj článok 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku v spojení s článkom 5 nariadenia č. 1. Je teda nevyhnutné preskúmať povinnosti uložené v každom z týchto ustanovení.

64 Článok 4 nariadenia č. 1 stanovuje, že nariadenia a ostatné všeobecne uplatniteľné dokumenty budú vypracované v úradných jazykoch. Komisia v tejto súvislosti po prvé uvádza, že nariadenie č. 1 sa neuplatňuje na oznámenia o výberových konaniach, pretože tieto oznámenia sa nevzťahujú na osoby

postavené na roveň úradníkov, po druhé, že v každom prípade inštitúcia má možnosť určiť jazyk uverejnenia oznámenia podľa článku 6 tohto nariadenia, a po tretie, že oznámenia o výberových konaniach nie sú všeobecne uplatniteľnými dokumentmi.

65 V bode 52 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že podľa ustálenej judikatúry Všeobecného súdu nariadenie č. 1 sa neuplatňuje na vzťahy medzi inštitúciami a ich úradníkmi a zamestnancami, keďže stanovuje výlučne jazykový režim uplatniteľný medzi inštitúciami a členským štátom alebo osobou podliehajúcou jurisdikcii jedného z členských štátov.

66 Podľa Všeobecného súdu je táto neuplatniteľnosť odôvodnená jednak skutočnosťou, že úradníci a iní zamestnanci, ako aj uchádzači vo výberových konaniach podliehajú iba jurisdikcii Spoločenstva, pokiaľ ide o uplatňovanie ustanovení služobného poriadku, a jednak je odôvodnená článkom 6 nariadenia č. 1.

67 V tejto súvislosti treba najskôr pripomenúť, že článok 1 nariadenia č. 1 výslovne uvádza, ktoré jazyky sú pracovnými jazykmi inštitúcií, a článok 6 tohto nariadenia stanovuje, že inštitúcie môžu vo svojom rokovacom poriadku stanoviť, ktorý z jazykov sa má použiť. Treba však konštatovať, že inštitúcie dotknuté spornými oznámeniami o výberových konaniach na základe článku 6 nariadenia č. 1 vo svojich rokovacích poriadkoch nestanovili, ktorý z jazykov sa má použiť. Predovšetkým, ako uviedla generálna advokátka v bode 29 návrhov, oznámenia o výberových konaniach nie sú z tohto hľadiska vnútornými predpismi.

68 Hoci sa neprijali osobitné právne predpisy vzťahujúce sa na úradníkov a zamestnancov a aj keď v tejto súvislosti inštitúcie dotknuté spornými oznámeniami o výberových konaniach neprijali v tejto súvislosti ustanovenia rokovacích poriadkov, zo žiadneho právneho aktu nemožno vyvodiť, že by vzťahy medzi týmito inštitúciami a ich úradníkmi a zamestnancami boli úplne vylúčené z pôsobnosti nariadenia č. 1.

69 *A fortiori* platí uvedené v prípade vzťahov medzi inštitúciami a uchádzačmi externého výberového konania, ktorí v zásade nie sú ani úradníkmi, ani zamestnancami.

70 Následne, pokiaľ ide o otázku, či oznámenia o verejných výberových konaniach, akými sú sporné oznámenia o výberových konaniach, spadajú pod článok 4 nariadenia č. 1 alebo článok 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku, stačí konštatovať, že posledné uvedené ustanovenie osobitne stanovuje, že vo verejných výberových konaniach sa oznámenie o výberovom konaní sa uverejní v *Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev*.

71 Z tohto dôvodu nie je potrebné rozhodnúť o tom, či oznámenie o výberovom konaní je všeobecne uplatniteľným dokumentom v zmysle článku 4 nariadenia č. 1, ale postačí konštatovať, že podľa článku 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku v spojení s článkom 5 nariadenia č. 1, ktorý stanovuje, že *Úradný vestník Európskej únie* sa uverejňuje vo všetkých úradných jazykoch, sporné oznámenia o výberových konaniach mali byť uverejnené v úplnom znení vo všetkých úradných jazykoch.

72 Vzhľadom na to, že tieto ustanovenia nestanovujú výnimku, Všeobecný súd sa v bode 85 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že neskoršie uverejnenie zmien a doplnení z 20. júna a 13. júla 2007, ktoré obsahovali len stručné informácie, napravilo neuverejnenie oznámení o výberových konaniach v úplnom znení v danom vestníku vo všetkých úradných jazykoch.

73 V každom prípade treba konštatovať, že tieto zmeny a doplnenia síce obsahovali niekoľko informácií o výberových konaniach, avšak vychádzajúc zo skutočnosti, že občania Európskej únie čítajú *Úradný vestník Európskej únie* vo svojom materinskom jazyku a že tento jazyk je jedným z úradných jazykov Únie, potenciálny uchádzač, ktorého materinský jazyk nebol jedným z jazykov uverejnenia sporných oznámení o výberových konaniach v úplnom znení, si musel tento vestník zaobstarať v jednom z týchto jazykov a čítať oznámenie v tomto jazyku predtým, než sa rozhodol, či sa prihlási ako uchádzač do niektorého z výberových konaní.

74 Takýto uchádzač bol znevýhodnený oproti uchádzačovi, ktorého materinským jazykom bol jeden z troch jazykov, v ktorých boli sporné oznámenia o výberových konaniach uverejnené v úplnom znení, jednak pokiaľ ide o správne pochopenie týchto oznámení a jednak pokiaľ ide o lehotu na prípravu a podanie prihlášky do týchto výberových konaní.

75 Toto znevýhodnenie je dôsledkom rozdielneho zaobchádzania na základe jazyka, ktoré zakazuje článok 21 Charty a článok 1d ods. 1 služobného poriadku, zapríčineného týmito uverejneniami. Tento článok 1d v odseku 6 stanovuje, že pri dodržaní zásady zákazu diskriminácie a zásady proporcionality každé obmedzenie musí byť zdôvodnené a musí byť v súlade s legitímnymi cieľmi všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky.

76 Komisia na pojednávaní vysvetlila, že novú prax obmedzeného uverejňovania oznámení o výberových konaniach bolo nevyhnutné zaviesť v dôsledku nárastu práce po pristúpení nových štátov k Európskej únii v rokoch 2004 a 2007 a najmä náhlym zvýšením počtu úradných jazykov, zatiaľ čo EPSO nemal dostatočnú kapacitu na preklady. Na pojednávaní sa však uviedlo, že táto prax uverejňovania zrejme nesúvisela s pristúpeniami, lebo pokračovala aj v čase, keď sa texty oznámení o výberových konaniach opakovali, a teda nemohli predstavovať neprekonateľnú pracovnú záťaž, a že materiálne problémy s prekladateľskou kapacitou musia byť v rovnováhe s právom všetkých občanov Únie oboznámiť sa s oznámeniami o výberových konaniach za rovnakých podmienok.

77 Z toho vyplýva, že prax obmedzeného uverejnenia nie je v súlade so zásadou proporcionality a z tohto dôvodu je diskrimináciou na základe jazyka, ktorú článok 1d služobného poriadku zakazuje.

78 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že rozhodol, že uverejnenie sporných oznámení o výberových konaniach neporušilo ani článok 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku v spojení s článkom 5 nariadenia č. 1, ani článok 1d služobného poriadku.

O štyroch posledných odvolacích dôvodoch týkajúcich sa jazykov stanovených ako druhé jazyky pre komunikáciu s EPSO a pre skúšky výberových konaní

79 Talianska republika tým, že pripúšťa, že úplná mnohojazyčnosť by mohla ublížiť produktivite práce v inštitúciách, kritizuje neexistenciu jasných, objektívnych a predvídateľných pravidiel výberu druhého jazyka výberových konaní, čo znemožňuje uchádzačovi prípravu na skúšky. Talianska republika tvrdí, že povinnosť absolvovať výberové konanie v druhom jazyku je v skutočnosti neprimeraný spôsob predbežného výberu, pretože podľa nej sa uchádzač má najskôr vyberať na základe odbornej spôsobilosti a až následne na základe jazykových znalostí.

80 Komisia na pojednávaní vysvetlila, že tri vybrané jazyky sú dlhodobo najčastejšie používané jazyky v inštitúciách a že zo štúdie, ktorú vypracoval EPSO, vyplynulo, že v rokoch 2003 až 2005, t. j. v čase, keď si uchádzači mohli vybrať druhý jazyk, si viac ako 90 % uchádzačov výberových konaní vybralo ako druhý jazyk angličtinu, francúzštinu alebo nemčinu. Komisia okrem toho uviedla, že uvedenie jazykov výberových konaní v oznámení umožňuje uchádzačom pripraviť sa na skúšky.

81 V tejto súvislosti, ako bolo uvedené v bode 67 tohto rozsudku, článok 1 nariadenia č. 1 určuje 23 jazykov nielen ako úradné jazyky, ale aj ako pracovné jazyky inštitúcií Únie.

82 Okrem toho článok 1d ods. 1 služobného poriadku stanovuje, že pri uplatňovaní tohto služobného poriadku je zakázaná akákoľvek diskriminácia okrem iného na základe jazyka. Podľa odseku 6 prvej vety tohto článku každé obmedzenie zásady zákazu diskriminácie a zásady proporcionality musí byť zdôvodnené objektívnymi a dostatočnými dôvodmi a musí byť zamerané na legitímne ciele všeobecného záujmu v rámci personálnej politiky.

83 Navyše článok 28 písm. f) služobného poriadku stanovuje, že úradník môže byť vymenovaný len pod podmienkou, že predloží doklad o dôkladnej znalosti jedného z jazykov Únie a o uspokojivej znalosti ďalšieho jazyka Únie. Hoci toto ustanovenie spresňuje, že uspokojivá znalosť ďalšieho jazyka sa požaduje „v rozsahu potrebnom na plnenie povinností“, nestanovuje kritériá, ktoré by bolo možné zohľadniť na obmedzenie výberu tohto jazyka spomedzi 23 úradných jazykov.

84 Je pravda, že podľa článku 1 ods. 1 písm. f) prílohy III služobného poriadku oznámenie o výberovom konaní môže eventuálne špecifikovať v prípade potreby znalosť jazykov požadovanú s ohľadom na špecifický charakter obsadzovaných pracovných miest. Z tohto ustanovenia však nevyplýva všeobecné povolenie na odchýlenie sa od požiadaviek článku 1 nariadenia č. 1.

85 Vyššie uvedené ustanovenia teda nestanovujú jasné kritériá, ktoré umožňujú obmedziť výber druhého jazyka, či už na tri jazyky uvedené v sporných oznámeniach o výberových konaniach, alebo na ďalšie úradné jazyky.

86 Treba dodať, že inštitúcie dotknuté spornými oznámeniami o výberových konaniach nepodliehajú osobitnému jazykovému režimu (pozri v súvislosti s jazykovým režimom ÚHVT rozsudok z 9. septembra 2003, Kik/ÚHVT, C-361/01 P, Zb. s. I-8283, body 81 až 97).

87 Treba však preveriť, či požiadavka znalosti jedného z troch jazykov, o ktoré ide vo veci samej, môže byť v zmysle tvrdení Komisie odôvodnená záujmom služby.

88 V tejto súvislosti zo všetkých vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že záujem služby môže predstavovať legitímny cieľ, ktorý možno vziať do úvahy. Predovšetkým, ako však bolo uvedené v bode 82 tohto rozsudku, článok 1d služobného poriadku povoľuje obmedzenia zásady zákazu diskriminácie a zásady proporcionality. Je však dôležité, aby tento záujem služby bol objektívne odôvodnený a aby úroveň požadovaných jazykových znalostí bola primeraná skutočným potrebám služby (pozri v tomto zmysle rozsudky z 19. júna 1975, Küster/Parlament, 79/74, Zb. s. 725, body 16 a 20, ako aj z 29. októbra 1975, Küster/Parlament, 22/75, Zb. s. 1267, body 13 a 17).

89 V bode 126 napadnutého rozsudku Všeobecný súd rozhodol, že „je nepochybné“, že výber troch jazykov použiteľných ako druhé jazyky pre účasť vo výberových konaniach a na skúškach zodpovedá interným požiadavkám administratívy. Všeobecný súd však nielen neodôvodnil svoje tvrdenie, ale navyše konštatoval, že takéto odôvodnenie sa od administratívy ani nepožaduje.

90 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že pravidlá obmedzujúce výber druhého jazyka musia stanovovať jasné, objektívne a predvídateľné kritériá, ktoré zaručia, aby sa uchádzači v dostatočnom predstihu mohli oboznámiť s požadovanými jazykovými podmienkami a mohli sa pripraviť na výberové konania za čo najlepších podmienok.

91 Ako už bolo uvedené v bode 67 tohto rozsudku, inštitúcie dotknuté výberovými konaniami nikdy neprijali rokovacie poriadky v zmysle článku 6 nariadenia č. 1. Komisia okrem toho neuviedla iné právne akty, napr. oznámenia, v ktorých by boli stanovené kritériá obmedzenia výberu jazyka ako druhého jazyka pre účasť vo výberových konaniach. Napokon sporné oznámenia o výberových konaniach neobsahujú odôvodnenie, ktoré by opodstatňovalo výber predmetných troch jazykov.

92 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, citovaný rozsudok Hendrickx/Rada nepodporuje tvrdenie, že záujem služby môže odôvodniť požiadavku znalosti angličtiny, francúzštiny alebo nemčiny obsiahnutú v sporných oznámeniach o výberových konaniach. Je to z dôvodu, že tieto oznámenia o verejných výberových konaniach boli adresované občanom Únie, ktorí z veľkej časti nepatrili do inštitúcií, zatiaľ čo uvedený rozsudok Hendrickx/Rada sa týkal oznámenia o internom výberovom konaní, na ktorom sa mohli zúčastniť úradníci a zamestnanci Generálneho sekretariátu Rady Európskej únie, ktorí preukázateľne pracovali pre služby Spoločenstva minimálne päť rokov. Navyše úlohy, ktoré mali plniť,

boli veľmi presne popísané, čo úradníkom a zamestnancom Generálneho sekretariátu umožňovalo pochopiť odôvodnenie jazykov stanovených pre skúšky a Súd prvého stupňa mohol vykonať preskúmanie výberu týchto jazykov.

93 Hoci sa možno odvolávať na legitímny cieľ všeobecného záujmu a preukazovať jeho skutočnú existenciu, treba pripomenúť, že rozdielne zaobchádzanie na základe jazyka musí okrem toho rešpektovať zásadu proporcionality, t. j. musí byť vhodné na dosiahnutie sledovaného cieľa a nesmie prekračovať rámec toho, čo je nevyhnutné na jeho dosiahnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. decembra 2005, ABNA a i., C-453/03, C-11/04, C-12/04 a C-194/04, Zb. s. I-10423, bod 68).

94 Podľa článku 27 prvého odseku služobného poriadku je cieľom prijatia úradníkov zabezpečiť pre inštitúciu služby úradníkov s najvyššou úrovňou spôsobilosti, výkonnosti a bezúhonnosti. Keďže tento cieľ možno lepšie splniť vtedy, keď majú uchádzači právo absolvovať skúšky vo výberovom konaní vo svojom materinskom jazyku alebo v druhom jazyku, ktorý podľa nich lepšie ovládajú, je povinnosťou inštitúcií v tejto súvislosti vyvážiť legitímny cieľ odôvodňujúci obmedzenie počtu jazykov výberových konaní a cieľ vybrať uchádzačov s najvyššou úrovňou spôsobilosti.

95 Komisia na pojednávaní uviedla, že po uverejnení oznámenia o výberovom konaní uchádzači mali možnosť pripraviť sa. Treba však zdôrazniť, že lehota, ktorá uplynula medzi uverejnením každého zo sporných oznámení o výberových konaniach a dátumom písomných skúšok uchádzačovi nevyhnutne neumožňuje, aby nadobudol také jazykové znalosti, ktoré by boli dostatočné na preukázanie jeho odbornosti. Pokiaľ ide o možnosť zvládnuť jeden z týchto troch jazykov pre budúce výberové konania, táto možnosť predpokladá, že jazyky stanovené EPSO budú určené dlhý čas vopred. Preto ak neexistujú pravidlá, o ktorých hovorí bod 91 tohto rozsudku, nie je nijakým spôsobom zaručená trvalosť výberu jazykov výberového konania a neexistuje možnosť predvídateľnosti v tejto oblasti.

96 Okrem iného jazykové znalosti úradníkov sú základným prvkom ich kariéry a menovacie orgány majú k dispozícii rôzne prostriedky kontroly týchto znalostí a úsilia, ktoré úradníci vynakladajú na uplatnenie týchto znalostí v praxi a na prípadné osvojenie si ďalších nových jazykov. Uvedené vyplýva predovšetkým z článku 34 ods. 3 služobného poriadku týkajúceho sa skúšobnej doby a článku 45 ods. 1 tohto poriadku týkajúceho sa kritérií povýšenia. Dôležitosť jazykových znalostí bola navyše posilnená reformou z 1. mája 2004 zavedenou nariadením č. 723/2004, lebo podľa článku 45 ods. 2 služobného poriadku je úradník od tohto okamihu povinný pred svojím prvým povýšením preukázať schopnosť pracovať v treťom jazyku spomedzi tých, ktoré sú uvedené v článku 314 ES.

97 V tejto súvislosti je teda povinnosťou inštitúcií zachovať rovnováhu medzi legitímnym cieľom, ktorý odôvodňuje obmedzenie počtu jazykov výberových konaní, a možnosťami prijatých úradníkov naučiť sa v inštitúciách jazyky, ktoré sú potrebné pre záujem služby.

98 Z úvah uvedených v bodoch 81 až 97 tohto rozsudku vyplýva, že dôkazy, ktoré Komisia poskytla Všeobecnému súdu, neumožňujú vykonať súdnu kontrolu, ktorej predmetom je preveriť, či záujem služby je legitímnym cieľom, ktorý by odôvodňoval odchýlku od pravidla uvedeného v článku 1 nariadenia č. 1. Z tohto dôvodu sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia.

99 Nie je potrebné vyjadriť sa k ostatným odvolacím dôvodom a výhradám, ktoré boli uvedené v súvislosti s druhými jazykmi stanovenými pre výberové konania.

100 Z vyššie uvedených úvah, konkrétne z bodov 78 a 98 tohto rozsudku, vyplýva, že napadnutý rozsudok treba zrušiť.

O žalobách v prvostupňovom konaní

101 Podľa článku 61 prvého odseku druhej vety Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu sám vydať konečné rozhodnutie o veci samej, ak to stav konania dovoľuje.

102 Vo veci samej z vyššie uvedených dôvodov a konkrétne pre

— porušenie článku 1 ods. 2 prílohy III služobného poriadku v spojení s článkom 5 nariadenia č. 1 a

— porušenie zásady zákazu diskriminácie na základe jazyka zakotvenej v článku 1d služobného poriadku

treba zrušiť sporné oznámenia o verejných výberových konaniach.

103 Ako už navrhla generálna advokátka v bodoch 115 a 116 návrhov, a s cieľom chrániť legitímnu dôveru vybratých uchádzačov nie je možné spochybňovať výsledky sporných výberových konaní.

O trovách

104 Podľa článku 184 ods. 2 rokovacieho poriadku, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania.

105 Článok 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku stanovuje, že účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

106 Talianska republika navrhla zaviazať Komisiu na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania. Keďže Komisia nemala úspech vo svojej obrane, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania Talianskej republiky a znášanie vlastných trov konania na oboch stupňoch.

107 Článok 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú vlastné trovy konania. V súlade s týmto ustanovením treba rozhodnúť, že Helénska republika a Litovská republika znášajú vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 13. septembra 2010, Taliansko/Komisia (T-166/07 a T-285/07), sa zrušuje.**

2. **Oznámenia o verejných výberových konaniach EPSO/AD/94/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam na prijatie administrátorov (AD 5) v informačnej, komunikačnej a mediálnej oblasti, EPSO/AST/37/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam na prijatie asistentov (AST 3) v komunikačnej a informačnej oblasti a EPSO/AD/95/07 s cieľom vytvoriť rezervný zoznam na prijatie administrátorov (AD 5) v informačnej oblasti (knižnica/dokumentácia) sa zrušujú.**

3. **Európska komisia je povinná nahradiť trovy konania Talianskej republiky a znáša svoje vlastné trovy konania na oboch stupňoch.**

4. Helénska republika a Litovská republika znášajú svoje vlastné trovy konania.

Podpisy